

BİR LİDERİ ANMAK DEĞİL ANLAMAK

Herkesin hayatında bir baba figürü vardır. Bir çocuk için baba, onu koşulsuz seven, koruyup kollayan bir dayanaktır.

Kimi zaman baba, korkuyu ifade eder. Otoritesinden şüphe duyulmaz, bir dediği iki edilmez, karşısında konuşmak kimseye düşmez.

Kimi zaman baba, ideal insandır. Her sözü etkileyici, her davranışı örnek alınasıdır.

Çocuk büyüdükçe dünyası da büyür. O zamana kadar büyük ve ulaşılamaz görünen baba, çocuğun gözünde daha insani bir hal alır. Bu sefer fikir ayrılıkları, sorgulamalar başlar.

Zamanla biraz daha büyür çocuk, olgunlaşır. Babasının insanüstü bir varlık olmadığını bilir. Hatalarıyla, zaaflarıyla onu anlar. Yaşayarak gözlemler ve öğrenir bunları. Bu, körü körüne ezberlenen öğütlerden çok daha değerli ve köklüdür çünkü insan ezberleyerek değil, düşünerek varolur.

Sonra bir gün, zamanı gelir ve baba çocuğun hayatından çıkar. Ne kadar büyürse büyüsün bir şoktur bu çocuk için... Hayatında hep varolmuş birine veda etmek garip gelir. Bundan sonrası kendi ayakları üzerinde durma ve kendi inisiyatifi kullanma işidir. İşte bu yüzden bir çocuk ne zaman büyür sorusunun cevabı hiçbir yaşta aranmamalıdır bence... Çocuk ne zaman rehbersiz kalır, o zaman gerçek anlamda büyür.

Ben milletimiz ve Atatürk'e baktığımda bu baba-çocuk ilişkisini görüyorum. O çökmekte olan bir topluluktan, hedefleri olan, kendi hakkını arayan, ırk, din, dil farketmeksizin birbirine kardeş gibi bağlı olan bir ulusun, bir ailenin doğmasına vesile oldu. Milliyetçilik, inkılapçılık, devletçilik, halkçılık, cumhuriyetçilik, laiklik gibi kavramları bize öğretirken, muasır medeniyetler seviyesine çıkmayı, ilime önem vermeyi ve muhtaç olduğumuz gücü kendi içimizde bulmamızı öğütlerken tıpkı evladını geleceğe hazırlamaya çalışan bir baba gibiydi. Ölümü her ölüm gibi erken, gidişi her gidiş gibi can acıtıcı oldu.

Ölüm, insanın kolay kabullenebildiği bir şey değildir. Ölenlerin ardından yapılan güzel mezarlar, özel günlerde soğuk mermer konulan rengarenk çiçekler biraz da bu inkarı simgeler. Duvarlara asılan fotoğraflar, saklanılan eşyalar, ölen kişiyi yaşatma arzusundan başka bir şey değildir.

Genç bir cumhuriyetiz biz. Üzerimizde hızla değişen şartlara adapte olmanın toyluğu omuzlarımızda bize bırakılan emanete layık olmanın sorumluluğu var. Peki biz ne yaptık? Atatürk için kocaman bir anıt mezar inşa ettik. Yurdun her köşesine heykellerini diktik, her sınıfa resimlerini astık. Müzelerde eşyalarını sergiledik, ardından şarkılar besteledik. İmzasını arabamızdan vücudumuza kadar her yere naksettik. Her 29 Ekim'de, her 10 Kasım'da mezarını ziyarete gittik.

Ama artık kendimizle yüzleşmenin, yaptıklarımızı sorgulamanın vakti geldi çünkü biz bütün bunları yapmanın yanı sıra miras kavgasına girmiş kardeşler gibi kendi içimizde birbirimize küstük, birbirimizi hor gördük, gittikçe yabancılaştık. Okumak, araştırmak yerine bir çocuk gibi şekerle kandırıldık, bize empoze edilen değerlere teslim olduk. Bilim ve sanatta ileri atılmak yerine arka bahçede sek sek oynadık ve her dara düştüğümüzde onun ismini andık, mezarından kalkıp bize yol göstere istedik. İlkelerini anlayabilmiş miyiz? Hayır. Onun bize anlatmaya çalıştıklarını unuttuktan sonra, onu unutmamak neyi değiştirir?

Toplumların da aynı insanlar gibi hafızaları vardır ve onlar da ezberleyerek değil, düşünerek varolurlar. Bugün burada Atatürk'ü anlamak ile Atatürk'ü ezberlemenin karıştırılmasına karşı çıkıyorum. Çözüm yaratmak bizim azmimiz, çalışkanlığımız ve inancımızla mümkündür. Ümitsiz olmak ve vazgeçmek Atatürkçü düşüncenin getirisi olamaz.

“Yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizsiniz.”

Atatürk, bir çocuğun değil, bu ülkede doğan milyonlarca çocuğun hayatına dokundu; dokunmaya da devam ediyor. Ama o bir insandı ve kendisinin de dediği gibi naçiz bedeni toprak oldu. Atatürk, sadece insanların ölümlü olduğunu, fikirlerin ölmediğini biliyordu. Bundandır ki her sözünde kendisinin değil, cumhuriyet ve değerlerinin sürdürülüp yaşatılması gerektiğinin altını çizmiştir. Bu, en anlamlı ölümsüzlüktür.

Bugün milliyetçilik ve ırkçılık, modernlik ve özentilik olmak, vatanseverlik ve şovmenlik karıştırılıyorsa, bugün demokrasi kavramı kişilerin elinde istenildiği gibi eğilip bükülüyor, yeni anlamlar verilerek özünden uzaklaştırılıyorsa bu Atatürk'ün suçu değildir. Düşünmek yerine, ezberlemenin kaçınılmaz sonucudur.

Elbette resimlerini asacağız, ziyaretine gideceğiz. Atatürk'ün milli benliğimizden silinmesine izin vermeyeceğiz. Bunun yanında esas yapmamız gereken onun suretini görünen yerlerde aramak yerine, fikirlerinin zihnimizde ve yüreğimizde yeşerip gelişmesi gerektiğinin bilincine varmaktır.

Bu 10 Kasım'da onu sadece anmayalım, anlamaya da çalışalım.

Verdiğin özgürlük ve vatandaşlık bilinci için, en çok da biz gençlere duyduğun güven için çok teşekkürler Ata'm. Bize emanet ettiğin cumhuriyeti ve değerlerini her koşulda korumaya söz veriyor, aziz hatıran önünde hiç bitmeyen bir sevgi ve saygıyla eğiliyoruz.

GÜLŞAH DİM L4S